

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε

25 ΙΟΥΝΙΟΥ 1927

ΑΡΙΘ 26

ΤΟ ΕΝ ΛΩΖΑΝΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Γ.

Τὸ διὰ τὸ παγχριστιανικὸν Συνέδριον τῆς Λωζάννης ἐνδιαφέρον σύμπαντος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου εἶνε ὄντως μέγιστον, ἀνάλογον δὲ πρὸς τὸ ἐπιδειχθὲν πρὸ διετίας διὰ τὸ Συνέδριον «Ζωῆς καὶ ἐργασίας» τῆς Στοκχόλμης. Ἀναμένεται δ' ἐναγωνίως ἢ ἐξέλξεις τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ διότι ἀληθῶς μόνον οἱ πιστεύοντες εἰς θαύματα δύνανται νὰ ἔχωσι πεποίθησιν καὶ ἐλπίδα, ὅτι ἐκ τοῦ περιέργου μωσαϊοῦ τῶν περὶ τὴν πίστιν ἀντιλήψεων δύναται ποτε νὰ ἐξέλθῃ ὁμοφωνία γνώμης περὶ τοιαῦτα ζητήματα, αἱ περὶ τῶν ὁποίων διαφοραὶ εἶνε ὄντως ριζικώταται. Ἐν τούτοις εἰς πᾶσαν χριστιανικὴν χώραν δὲν ἔλλείπουν οἱ πιστεύοντες καὶ ἐλπίζοντες εἰς τὸ θαῦμα τῆς Πεντηκοστῆς. Τίς δύναται δ' ὄντως ἐκπειραῖσαι τὸν Κύριον, καὶ τίς οἶδε μὴ τὸ ἐν τῷ Κοντακίῳ τῆς Πεντηκοστῆς λεγόμενον πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῆ; Τὸ ἀντίθετον διὰ τοὺς πιστεύοντας—διότι μόνον περὶ τούτων πρόκειται—δὲν θὰ ἐσημεινεν ἄλλο τι παρὰ ἀναβολὴν τῆς πραγματοποιήσεως τῶν βουλῶν τοῦ Κυρίου ἐπὶ ζητήματος, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ λυθῆ ἄλλως, ἢ ὡς Αὐτὸς οὗτος ἐπηγγεῖλατο, ὅτι δηλ. ἔσεται μία ποιμνὴ εἰς ποιμῆν, ὡς ἐπίσης καὶ κατὰ τὴν προσδοκίαν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησιᾶς ἀδιακώπως εὐχομένης ὑπὲρ εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως. Δύο ἐν τούτοις σημεῖα ἔστω καὶ προκαταβολικῶς δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκφυγῶσι τῆς ἡμετέρας προσοχῆς, τὸ τῆς συγκροτήσεως δηλ. τοῦ Συνεδρίου καὶ τὸ τῆς ἡμερησίας αὐτοῦ διατάξεως, εἰ καὶ ἡ δευτέρα ἔχουσα μορφήν σχεδίου δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον κρίσεως πρὸς τῆς ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου ὀριστικῆς αὐτῆς συζητήσεως καὶ τῆς ἐκ μέρους αὐτοῦ λήψεως ὀριστικῶν ἐπ' αὐτῆς ἀποφάσεων.

Καὶ διὰ μὲν τὴν συγκροτήσιν τοῦ Συνεδρίου, εἶνε φανερόν ὅτι ἡ ποικιλία τῶν στοιχείων καὶ ἡ ἀπόστασις τῶν ἀντιλήψεων εἶνε τοιαύτη, ὥστε κατ' ἀνθρώπον τοῦλάχιστον ἐλαχίστη νὰ ἀπομένῃ ἐλπίς συνεννόησεως τῶν ποικιλιωνύμων ὑποδιαρέσεων τοῦ Χριστιανισμοῦ, αἵτινες οὐχὶ σπανίως κατέχουσι κυριολεκτικῶς τοὺς ἀντίποδας.

Ἄλλ' ἐνῶ ἢ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου κρίσις πολλὰς θὰ ἦδύνατο νὰ γεννηθῆ σκέψεις, ὁ χώρος τῆς «Ἐκ-

κλησίας» δὲν δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ εἰμὴ διὰ τὸν ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου τονισμόν δύο παρατηρήσεων. Εἰς τὴν συγκροτήσιν δηλονότι τοῦ Συνεδρίου παρατηροῦμεν ἄφ' ἐνὸς μὲν μίαν περιέργον ἐκ πρώτης ὄψεως ἀπουσίαν, ἄφ' ἑτέρου ἄλλην ἐπίσης ἐκ πρώτης ὄψεως περιέργον συμμετοχὴν.

Ἐν παγχριστιανικῷ Συνεδρίῳ δὲν εἶνε δυνατόν ἢ νὰ παρατηρηθῆ ἡ ἀπουσία τῆς ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν κατὰ μέγιστην πλειοψηφίαν προτεσταντικῆ συνελύσει δὲν δύναται νὰ παραμεινῆ ἀνευ ποιᾶς τιнос ἐκπλήξεως ἢ ὀλόσωμος μάλιστα παρουσία τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας. Ἐν σχέσει λοιπὸν πρὸς τὴν συγκροτήσιν τοῦ Συνεδρίου τὰ δύο αὐτὰ σημεῖα, ὡς τὰ μᾶλλον ἡμᾶς ἐνδιαφέροντα, εἶνε ἀξία μεγαλυτέρας προσοχῆς.

Ποίαν ἀρὰ γε ἔχει σημασίαν ἢ ἐκ τοιούτου συνεδρίου ἀπουσία τοῦ παπικοῦ κόσμου; Καὶ δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ παγχριστιανικοῦ Συνεδρίου, ἐφ' ὅσον ἔστω καὶ ἐν μόνον μέλος—καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας—ἀπουσιάζει; Τὸν λόγον τῆς ἀπουσίας δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ὑποθέσῃ τις. Τὸ ἀξίωμα *extra ecclesiam nulla salus* ὑπὸ τὴν αὐστηροτέραν κυριολεκτικὴν αὐτοῦ σημασίαν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης λαμβανόμενον ἐξηγῆι τὰ πάντα; Ἄλλως τε εἰς τὰ πρώτα διαδήματα τῆς πρώτης ἐπιτροπῆς τοῦ Συνεδρίου πρὸ ἐπταετίας παρὰ τῷ Βατικανῷ ἐδόθη κατηγορηματικῶς ἡ ἀπάντησις, ὅτι τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐνότητά, περὶ ἧς ἢ τοῦ Συνεδρίου φροντίς, εὕρισκει τις μόνον ἐν τοῖς κόλποις τῆς (παπικῆς) Ἐκκλησίας.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἐδόθη καὶ μεταγενεστέρως, οὕτω δὲ εὕρισκόμεθα πρὸ ἐπισήμου ἀρνήσεως τῆς Ρώμης ὅπως συνεργασθῆ μετὰ τοῦ λοιποῦ χριστιανικοῦ κόσμου διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἣτις δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῆ παρ' αὐτῆς ἄλλως, ἢ ὡς ὑποταγὴ εἰς τὴν Ρώμην. Ἀσφαλῶς ἡ Ρώμη διδούσα τοιαύτην ἀπάντησιν καὶ κρατοῦσα τοιαύτην ὑπερσυντηρητικὴν στάσιν εἶνε ἀπολύτως πρὸς ἑαυτήν, πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς, πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς συνεπῆς. Γεννάται δὲ μὲν τὸ ἐρώτημα, τὸ ὁποῖον ὡς γνωρίζομεν δὲν διαφεύγει τὰ θαυτότερα τοῦ Βατικανοῦ διαμερίσματα: Καὶ δύναται λοιπὸν νὰ παροραθῆ ἢ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ὑπάρχουσα πραγματικῶς τεραστία τοῦ Χρι-

στιανισμού δύναμις και ζωή; Και δύναται ἡ Ρώμη νὰ κρατῆ ἐπ' ἀπειρον ἀρνητικὴν στάσιν; Καὶ τί θὰ συμβῆ, ἐκ τῶν ὑστέρων, ἐάν παρὰ προσδοκίαν τῆ συμ-πράξει μάλιστα τῆς ὀρθοδοξίας συμβῆ τι τὸ ἀπρόοπτον μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὴν ἔνωσιν; Ταῦτα εἶνε ἐρωτή-ματα, ἅτινα ἀπὸ καιροῦ ἀπασχολοῦσι τοὺς Βατικανοὺς κύκλους, ὧν οἱ μὲν ἀδιαλλακτικότεροι, ἐκλαμβάνοντες ὡς ἀπολύτως διὰ τὴν Ρώμην λεγθὲν τὸ «Πύλαι ἄβου οὐ κατισχύσουσι τῆς Ἐκκλησίας», ἅπαν ὡσι πομπῶδως διὰ τῆς φράσεως τούτης, ὑδρρίζοντες καὶ εἰρωνευόμενοι τοὺς συνεργαζομένους καὶ, ὃ μάλιστα ἐνδιαφέρει ἡμᾶς, τὴν Ὀρθοδοξίαν διὰ τὴν μετὰ τὴν διαμαρτυρομένων συχνὴν αὐτῆς ἀναστροφήν· οἱ δὲ σωφρονέστεροι, δι-πλωματικώτεροι, καὶ προσεκτικώτεροι, μὴ θέλοντες νὰ ἐκθέσωσι τὴν τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀρχήν, δὲν ἀποστέρουσι τὴν παρακολούθησιν τοῦ Συνεδρίου τοῦλάχιστον ἀνεπιστήμως διὰ παρατηρη-τῶν καὶ δὲν εἶνε ποσῶ· φειδωλοὶ εἰς ἐκφράσεις συμπα-θείας πρὸς τὴν γενομένην ἐνωτικὴν κίνησιν, πρὸς ἣν τελικῶς ἐπιτυχάνουσαν δὲν θὰ ἦτο ἡ Ἐκκλησία (τῆς Ρώμης) ἄστοργος καὶ ἄκαμπτος. Οἱ γνωρίζοντες μάλιστα ἐκ τῆς ἱστορίας τὸ εὐστροφον τοῦ Βατικανοῦ εἰς τὰς κρίσεις τῆς ἱστορίας καμπὰς δὲν εἶνε μα-κρὰν τῆς πραγματικότητος πιστεύοντες, ὅτι ἡ παρὰ προσδοκίαν, ἐπαναλαμβάνομεν, καὶ κατὰ θεϊκὴν κατεύ-θυνσιν στροφή τῶν πραγμάτων πρὸς τὴν ἔνωσιν δὲν θὰ ἔμενεν ἀκαρποφόρητος καὶ ἀνεκμετάλλετος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, ἣτις ἐγκαίρως πάντοτε θὰ προσηρμόζετο εἰς τὴν νέαν τῶν πραγμάτων κατά-στασιν. Οὐδὲ διαφεύγει τοὺς σωφρονεστέρους τούτους τοῦ Βατικανοῦ κύκλους ὃ ἐκ τῶν ἀ-ατρεπτικῶν δυνάμεων ἐναντίον τῆς χριστιανικῆς καθόλου ἰδεο-λογίας κίνδυνος καὶ ἡ ἐκ τούτου ἀνάγκη συσπειρώ-σεως πάσης ἠθικῆς δυνάμεως πρὸς ἀποτελεσματικὴν καταπολέμησιν καὶ καταβολὴν τοῦ κακοῦ, οὔτε πα-ραγωνρίζεται συνεπῶς ἡ σημασία τῆς ἐνώσεως, ἰδίᾳ σήμερον. Ζήτημα μόνον εἶνε ὁ τρόπος καὶ ἡ μέθοδος τῆς μετὰ τῶν ἔξωπαπικῶν, οὕτως εἰπεῖν, συνεργα-σίας ἀνευ ἐμφανοῦς ὑποχωρήσεως ἢ καὶ καταφανοῦς θίξεως τῶν τῆς παπικῆς ἰδεολογίας ἀρχῶν.

Ὅχι δ' ἀνευ σημασίας διὰ τὸ Βατικανὸν εἶναι καὶ ἡ συμμετοχὴ τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὴν κίνησιν ταύ-την, ὡς καὶ εἰς λοιπὰς παρομοίας πρὸς συμφιλῶσιν τῆς οἰκουμένης κινήσεις, καθ' ὅσον δὲν μένει ἐντελῶς ἐκτὸς ὑπολογισμοῦ καὶ ἡ περίπτωσις τῆς ὑπὸ τὴν αἰ-γίδᾳ τῆς Ὀρθοδοξίας ἐνώσεως πασῶν τῶν χριστιανικῶν τοῦ κόσμου δυνάμεων, ὁπότε ἀπέναντι τῆς κατὰ πάν-τα καὶ ἀπὸ ἀπόψεως παραδόσεως, ὡς θὰ ἴδωμεν κατω-τέρω, ὀπλισμένης χριστιανωσύνης θὰ ἀπέμενεν ἡ ὑπερσυντηρητικὴ Ρώμη μόνη, πρὸ τοῦ τιοῦτου δὲ κινδύνου τῆς ἀπομονώσεως θὰ εὕρισκετο εἰς τὴν ἀνάγκη τῆς ἔστω καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων συνθηκολογήσεως καὶ συνεργασίας μετὰ τῆς πρώτης μερίδος.

Ἐνῶ λοιπὸν ἡ ἀπουσία τῆς Ρώμης ἐκ πρώτης ὀ-

ψεως διὰ τοὺς μὴ εἰδότας τὰ πράγματα εἶνε ὀλίγον περίεργος, καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς εὐνόητος, δὲν στε-ρεῖται ἐν τούτοις σημασίας ἢ ἀποψις τῆς ἐκ τῶν ὑ-στέρων καὶ ἐν πάσει περιπτώσει ἐγκαίρου μεταστροφῆς τοῦ Βατικανοῦ, ἣτις ἔστω καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν ὥ-ραν γινομένη δὲν θὰ δώσῃ θεδαίως ἀφορμὴν, ὡς προ-κειμένου περὶ ἀνθρώπων κακῆς ἀνατροφῆς, εἰς μυκτη-ρισμοὺς καὶ σχετλιασμούς, ἀλλὰ ὄλως τούναντιον εἰς χαρὰν καὶ ἀγαλλίαςιν διὰ τὴν συνεργασίαν καὶ ἐνό-τητα ἐλοκλήρου τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου ἐναντίον τῆς θίας καὶ τῆς καταστροφῆς, δι' ἣς ἀπειλεῖ τὴν οἰκου-μένην ὁ πο-ηρός.

Ἄλλ' ἐνῶ οὕτως ἔχουσι τὰ πράγματα ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐκ τοῦ Συνεδρίου ἀπουσίαν τῆς Ρώμης, πῶς πρέπει νὰ κριθῆ ἡ τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὸ Συνέδριον τοῦτο, πάνδημος μάλιστα, συμμετοχὴ;

Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἰδίᾳ ἀπὸ τοῦ 1920, διδον-τος τὸ σύνθημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, παρη-κολούθησε τὰς διαφορὰς διὰ τῶν σχετικῶν ὀργανώ-σεων γινομένας ἐνωτικὰς ἢ συμφιλῶτικὰς ἐργασίας συστηματικῶς καὶ δὲν παρέλειψε νὰ ὑποσχεθῆ τὴν συνεργασίαν τῆς. Αὐτὸ δὲ μάλιστα τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἦτο τὸ πρῶτον, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς γνω-στῆς πρὸς τὰς διαφορὰς Ἐκκλησίας ἐγκυκλίου αὐ-τοῦ τοῦ 1920 ἀνεκίνησε τὸ ζήτημα τῆς Συνομοσπον-δίας τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, αὐτὸ ἐν τῷ μέσῳ τῶν βασάνων εὕρισκόμενον, διδον τὸ σύνθημα τῆς κοι-νῆς πασῶν τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν συνεργασίας.

Δύο δὲ πρόσφατα γεγονότα πανηγυρικωτέρας, οὐ-τως εἰπεῖν, ἐμφανίσεως τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὰ τοιαῦτα συνέδρια κατέστησαν ὀριστικὴν πλέον τὴν συνεργα-σίαν τῆς ὀρθοδοξίας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν. Ἡ πρὸ διετίας συμμετοχὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς 1500ῆς ἐπετηρίδος τῆς Α' Οἰ-κουμενικῆς Συνόδου ἐν Wesminster Abbey τοῦ Λονδίνου, δι' ἀντιπροσωπείας ἐχούσης ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀειμνηστον Ἀλεξανδρείας Φώτιον καὶ τὸν Ἱερο-σολύμων Δαμιανόν, καὶ ἡ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ πρώτου πάνδημος συμμετοχὴ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸ Συνέδριον τῆς Στοκχόλμης κατέστησαν ἀμετάκλητον, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἀπέφασιν αὐτῆς περὶ τῆς μετὰ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν—ἐπὶ ἀπώτερῳ σκοπῷ τῆς ἐνώ-σεως—συνεργασίας τῆς.

Ἄλλὰ πῶς δύναται νὰ ἐρμηνευθῆ ἡ μετὰ τῶν ἐτε-ροδόξων συνεργασίας αὕτη τῆς Ὀρθοδοξίας, γνωστοῦ ὄντος ὅτι καὶ ἡ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀντίληψις δὲν ὑφίσταται καὶ πολὺ τῆς παπικῆς ἀντιλήψεως καὶ τοῦ extra ecclesiam nulla salus;

Ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ἦτό τις διαθεθειμένος νὰ ἀποδώσῃ μᾶλλον εἰς ἀμελέτητον σπουδὴν τὴν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὰς κινήσεις ταύτας συμ-μετοχὴν· φανερὸν δ' ἐξ ἄλλου τυγχάνει ὅτι ὁ προτε-στάντικὸς κόσμος ἐν ταῖς ὑφίσταται αὐτοῦ προσπαθείαις πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν νέων κοινωνικῶν κακῶν ἢρ-

ξατο κατανούν, ότι ή έλλειψις της παραδόσεως και της αποστολικής συνοχής δέν είνε τι ασήμαντο και αδιάφορον, ως οι πρώτοι ιδρύται του Προτεσταντισμού εξέλαβον, εύρον λοιπόν έν τή συνεργασία της ορθοδόξου Έκκλησίας ανέλπιστον από της απόψεως ταύτης έρεισμα, τό όποτον ήτο και είνε ικανόν νά ισοφαρήσῃ τήν πιθανήν έκ μέρους των ορθοδόξων προσωρινήν βεβαίως ύστέρησιν ως προς τās νεωτέρας αντιλήψεις εργασίας και συμμετοχής έν τή ζωή, έντεύθεν δέ και αί τιμαί και ή σπουδή έκ μέρους τούτου εξασφαλίσσεως της συνεργασίας της Όρθοδόξου Έκκλησίας. Αλλά ούτε τό μόν ούτε τό δέ αποτελοῦσι τόν κύριον της συμμετοχής της Όρθοδόξου Έκκλησίας εἰς τήν γενικήν ταύτην προσπάθειαν λόγον. Ο λόγος δέν νά αναζητηθῆ, καθύπερον εἰς τό πνεῦμα της Όρθοδοξίας. Δυστυχώς ή επί μακρόν χρόνον δουλεία, αί έθνικαί και εκκλησιαστικά περιπέτεια και ή ένεκα τούτων κατάπτωσης και παραμέλησις της Θεολογίας συνετέλεσαν, ώστε ή μικρόν κατά μικρόν κατά τήν νεωτέραν περίοδον αναζωογόνησις ταύτης νά τύχῃ αναγκαιώς ξένης χειραγωγίας, ούτω δέ ότε μόν οι παπικοί, ότε δέ οι προτεστάνται έν τινι μέτρῳ ανέλαβον τόν ρόλον τοῦ χειραγωγού της νεωτέρας ορθοδόξου θεολογίας. Διά τούτο αναλόγως της ύπαρχούσης επίδράσεως άλλοτε μόν παρουσιάζεται ή νεωτέρα ήμῶν θεολογία (ή μετά τήν αλωσιν) έμπνεομένη υπό τοῦ παπισμοῦ ως ύπερσυντηρητική, και άλλοτε έπηρεαζομένη υπό τοῦ προτεσταντισμοῦ ως έν τισιν έλευθεριάζουσα. "Ότε πρὸ δύο ετών εἰς θεολογικήν τινα συζήτησιν έν Λονδίῳ ήκουσα τόν Μητροπολίτην Κιέδου Ἀντώνιον, τόν γνωστόν τοῦ Κάρολιτσι, όστις ανεξαρτήτως της αντικανονικής αὐτοῦ διαγωγής, εἶνε έκ των κρατίστων ρώσων θεολόγων, τονίζοντα επαινετικῶς τήν επίδρασιν, ήν έσχεν ή παπική θεολογία επί τόν Πέτρον Μαγίλαν, τούτο δέ εἶνα δειχθῆ ή συντηρητικότης της Όρθοδόξου Έκκλησίας, τῷ παρετήρησα ότι τούτο δύνανται νά εἶνε ἰδία αὐτοῦ γνώμη, ἀλλ' ή Ό.θόδοξος Έκκλησία εἶνε ικανή όπως έχῃ, ως και πράγματι έχει, ἰδίαν θεολογίαν ορθόδοξον, ήτις ἀκριβῶς διά τούτο οὐδεμίαν έχει και πρέπει νά έχῃ σχέσιν οὔτε προς τόν παπισμόν οὔτε προς τόν προτεσταντισμόν. Οί Πατέρες και Διδάσκαλοι της Όρθοδόξου Έκκλησίας εἶναι ικανοί μόνον νά δασκάσωσι τό σκόλοδόμεμα της ορθοδόξου θεολογίας, ή όποία δέν έχει ανάγκην των στηριγμάτων τοῦ παπισμοῦ και τοῦ προτεσταντισμοῦ. Ο και άκρω δέ δακτύλῳ γευσάμενος ορθοδόξου θεολογικής μορφώσεως και μελετήτας και τά συγγράμματα των μεγάλων Ίεραρχων και Οίκουμενικῶν Διδασκάλων της Έκκλησίας μας γνωρίζει ότι υπάρχει ορθόδοξος θεολογία ανεξάρτητος έντελῶς των παπικῶν και προτεσταντικῶν θεωριῶν, αἰτινες άλλως τε οὔτε καν ὑπῆρχον ότε αὐτή ανεπτύχθη, αὐτή δ' εἶναι ή ορθόδοξος θεολογία τήν όποίαν ήμεῖς οι νεώτεροι θεολόγοι αναζητοῦμεν και υποστηρίζομεν.

Τό πνεῦμα δέ της έκ των μεγάλων ορθοδόξων, ελληνῶν μάλιστα, θεολόγων και διδασκάλων προερχομένης ανεπηρέαστου ορθοδόξου θεολογίας δέν εἶνε, ως τό των λοιπῶν, περιορισμένον, στρυφνόν και σχολαστικόν, ἀλλά χαρακτηρίζεται υπό της έλευθερίας, ήν δέν ήτο δυνατόν νά άπαρνηθῆ εἰς Γρηγόριος, ή εἰς Βασίλειος, ή Χρυσόστομος ή και άλλος τις της μεγάλης των ορθοδόξων διδασκάλων χορείας.

Ίδού λοιπόν εἶτι, παρά τās ξένας άσημάντους βεβαίως έπιρροάς της παπικής ή της προτεσταντικής θεολογίας, ή ορθόδοξος θεολογία διαπνέεται υπό της έλευθερίας, τό πνεῦμα δέ τούτο εξακολουθεῖ κυριαρχοῦν και αὐτό εἶνε εκείνο έπερ έπιτρέπει τήν μετ' άλλων συνάφειν και συνεργασίαν. Έπειτα, ή Όρθόδοξος Έκκλησία ανακύψασα έκ των βασάνων και ἰδοῦσα τήν επί τόσους χρόνους γενομένην παρά των άλλων εκκλησιῶν πρόοδον, δέν δυσηρεστήθη οὔδὲ δυσανεσχέτησε, ἀλλ' ηύχαριστήθη ἰδοῦσα τήν έν τῷ μεταξῷ έπιτευχθεῖσαν πρόοδον έν τή ζωή και ήθέλησε ακριβῶς διά της έπαφής της εκείνης νά ζητήσῃ και μάθῃ τās νέας ταύτας μεθόδους της ζωής και τās νέας αντιλήψεις της εκκλησιαστικής δράσεως, αἰτινες δέν εἶνε και πάντη ξέναι προς τήν αρχαίαν αὐτης Ιστορίας, οὔτω δέ συγκροτημένη και από της έπόψεως ταύτην, προς τῷ θησαυρῷ της ορθοδόξου διδασκαλίας και παραδόσεως όν διακατέχει, νά δυνηθῆ νά αναλάβῃ και πάλιν τήν πρωτοβουλίαν έν τή κινήσει της χριστιανικής ζωής, μή αφήνουσα κατά καθήκον τό πεδίον έλευθερον εἰς άλλους και μή άρνούμενη εἰς έαυτήν τήν τιμήν της συμπράξεως κατά τήν ὑψίστην ταύτην στιγμήν τοῦ κινδύνου εἰς τήν καταπολέμησιν τοῦ ήθικοῦ κακοῦ και εἰς τήν έπιτυχίαν της κατ' αὐτοῦ τελική: νίκης της πίστεως της προς τόν Κύριον ήμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Κατά ταῦτα εἶσον περιεργος και αν φαίνεται ή συνεργασία της ορθοδοξίας, πανδήμως αντιπροσωπευμένης εἰς τὰ ως άνω συνέδρια, ή συμμετοχή της εἶνε έργον φρονήσεως και ή έκ μέρους της παρακολούθησις της κινήσεως εἶνε απόφασις σοφής, ήτις εἰμῶς πρέπει νά συνοδεύηται, ως και πράγματι συμβαίνει, μετά της προσπάθειας, όπως τονιήται εἶσον πρέπει ή σημασία τοῦ ανεκτιμήτου θησαυροῦ όν αὐτή έν έαυτῇ περικλείει, τοῦ θησαυροῦ της ορθοδόξου διδασκαλίας της και της ορθοδόξου παραδόσεώς της, οὔτινος ή αξία εἶνε άνυπολόγιστος και τοῦ όποιου τήν σημασίαν ήρχισαν επί τέλους κατανοοῦσαι και αί λοιπαί Έκκλησίαι.

Έάν ή Έκκλησία ή Όρθόδοξος, συμμετέχουσα των ώ, άνω κινήσεων κατορθώσῃ, όπως και πρέπει, νά επιδάλῃ ειρηνικῶς και μετά λόγου εἰς τās λοιπὰς Έκκλησίας τās εὐλογίας τοῦ ἰδίου αὐτης ως άνω θησαυροῦ και νά έπωφεληθῆ έκ των νέων τάσεων της εκκλησιαστικής ζωής οὔτως, ώστε παρέχουσα εκείνο, τοῦ όποιου αί λοιπαί Έκκλησίαι στεροῦνται, νά προσλάβῃ παρ' αὐτων εκείνο τό όποῖον δέν έχει αὐτή και τό όποῖον

είνε απαραίτητον διά τήν ἀποτελεσματικὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ἐπιδρασιν, τότε θὰ δύναται νὰ λεχθῆ, ὅτι καὶ ἡ Ὀρθοδοξία καὶ τὸ Συνέδριον ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ των ἐν τῇ συνεργασίᾳ των. Εἰς τοῦτο συνοψίζεται ὁ σκοπὸς τῆς συμμετοχῆς τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ εἰς αὐτὸ περιορίζεται ἡ δράσις τῆς ἐν τῷ συνεδρίῳ εἰς τρόπον, ὥστε κρατοῦσα ὡς πρέπει ἀσφαλῶς τὸ ὅ ἔχει, μᾶλλον δὲ καὶ τοῖς λοιποῖς τοῦτο μεταδίδουσα, νὰ λάβῃ παρ' αὐτῶν τὰ νέα στοιχεῖα τῆς πρακτικῆς ζωῆς, τὰ ὅποια, διὰ τὰς ταλαιπωρίας αὐτῆς, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἔχῃ καὶ νὰ καλλιεργῇ.

Διὰ τὸ δευτέρον σημεῖον τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῶν θεμάτων ἐλάχιστα θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἰπῇ. Ἐὰν θέματα ταῦτα ἀποτελοῦσι προτάσεις πρὸς συζήτησιν, αἰτίνας δύναται εἶτε νὰ ἀπορριφθῶσιν, εἶτε νὰ γίνωσιν ἀποδεχταὶ ἐν τῷ συνόλῳ των, εἶτε καὶ νὰ τροποποιηθῶσι. Δὲν εἶνε συνεπῶς δυνατόν νὰ ὁμιλήσῃ τις ἐπὶ πραγμάτων οὐδεμίαν ἐχόντων πραγματικὴν ὑπόστασιν· ἐπὶ τούτων πάλιν τόσον μόνον δύναμεθα νὰ εἰπωμεν, ὅτι ἡ ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας τελικὴ καὶ ὁμόφωνος τοῦ Συνεδρίου ἀπόφασις πρέπει νὰ βασίζηται ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς ὀρθότητος καὶ ἀκριβοῦς τῆς Ἐκκλησίας ἀντιλήψεως, ἣτις ἐφ' ὧν ἐκεῖνων τῶν σημείων ἔχει ἤδη διατυπωθῆ διὰ τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας καὶ ἀναπτυχθῆ διὰ τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας. Ἀποφάσεις τοῦ Συνεδρίου ἐκεῖνου—ἐὰν τυχὸν ἐλαμβάνοντο—σύμφωνοι πρὸς τὴν πραγματικὴν ὀρθόδοξον ἀντιλήψιν θὰ εὕρισκον τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν οὐ μόνον πρόθυμον, ἀλλὰ καὶ ἐνθουσιώδη πρὸς ἀποδοχὴν αὐτῶν, ὡς δόσιν τῆς ἐνώσεως. Τοῦτο δὲ εἶνε τὸ ἀπρόοπτον ἐκεῖνο περὶ τοῦ ὁποίου ἀνωτέρω ὁμιλήσαμεν καὶ διὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ὁποίου καὶ ὡς ἀληθεῖς ὀρθόδοξοι, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀληθεῖς χριστιανοὶ ἀπὸ καρδίας εὐχόμεθα, ἵνα ὁμοίως πάντες «ἐν ὧμεν».

ΑΜΙΛΚΑΣ Σ. ΑΜΒΙΖΑΤΟΣ
Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΡΙΖΑΡΕΙΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Τῇ παρελεύσει Κυριακῆ, μετὰ τὴν θείαν ἱερουργίαν ἐν τῷ ναύκῳ τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησίᾳ Σχολῆς, καθ' ἣν παρέστησαν ὁ τε Μακαρῶν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος, ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκομ. Πατριάρχης πρ. Κωνσταντινῶς κ. Κωνσταντίνος, οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς καὶ ἄλλο ἐκλεκτὸν ἐκκλησίασμα, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τῆς Σχολῆς ἐτελέσθη ἡ νενομισμένη τελετὴ ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους καὶ τῇ ἀπολύσει τῶν μαθητῶν τῆς τελευταίας, Ε' τάξεως. Κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην παρέστησαν, πλὴν τῶν ἐν τῷ ναύκῳ παρασταίων, καὶ οἱ κ. κ. συμβουλευτοὶ τῆς Σχολῆς, ὁ Α' Γραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ ἄλλο ἀκροατήριον.

Πρῶτος ὁμιλήσεν ὁ Διευθυντῆς τῆς Σχολῆς Παισιολ. Ἀρχιμ. κ. Εὐάγγελος Ἀντωνιάδης, ἐκ τῆς λογοδοσίας τοῦ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακὴ Ἑσπεριαίων	Κυριακὴ Ἀποσταίων	Κυριακὴ Ἑσπεριαίων	Ἡχοί
ΙΟΥΝΙΟΣ	3 Κυριακὴ Γ' Ματθαίου	Κυριακὴ Γ'	Γ'	β'
	10 > Δ' Ματθαίου	Κυριακὴ Δ'	Δ'	γ'
	17 > Ἁγίων Πατέρων	Κυριακὴ Ἀγ. Πατέρων	Ε'	δ'
	24 > Στ' Ματθαίου	Κυριακὴ Στ'	Στ'	κλ. α'
	31 > Ζ' Ματθαίου	Κυριακὴ Ζ'	Ζ'	κλ. β'

ὁποίου ἐγένοντο γνωστὰ αἱ ἐξῆς λεπτομερεῖαι περὶ τοῦ διευθυνθέντος σχολικοῦ ἔτους.

Ἐκ τῶν μαθητῶν ἦσαν ἐσωτερικοὶ μὲν 82, ἐξωτερικοὶ δὲ τρεῖς. Ἐκ τούτων 47 ἦσαν ἰδιοσυντηρητοὶ, 38 δὲ ὑπότροφοι. Κατανέμοντο δὲ κατὰ τάξεις ὡς ἐξῆς: Εἰς τὴν Ε' 16, εἰς τὴν Δ' 14, εἰς τὴν Γ' 7, εἰς τὴν Β' 24 καὶ εἰς τὴν Α' 24. Ἐκ τῶν 83, τῶν παρακολουθησάντων τὰ μαθήματα, προσήλθον εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ Ἰουνίου 83, δύο ἀπουρηθέντων ἤδη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἔτους λόγῳ ἀσθενείας. Ἐκ τῶν ὑποστάντων τὴν ἐνιαύσιον δοκιμασίαν 83, προήχθησαν οἱ 76, ἀπερρίφθησαν 7, ἐξ ὧν δύο μὲν ἀνήκουον εἰς τὴν Α' τάξιν, ὃ δὲ εἰς τὴν Β'. Ἐξηγῶν δὲ ὁ Διευθυντῆς τὴν ἀπόρριψιν τῶν 7, ἐτόνισεν ὅτι οὗτοι ἐξοφλοῦσι παλαιὰς ἀμαρτίας, καθ' ὅτι ἐκ τῶν ἑλληνικῶν σχολείων οἱ μαθηταὶ ἐξέρχοντο κατὰ τὸ κλειστόν ἀκατάρτιστοι, καὶ ὅτι ὁ καθηγητικὸς σύλλογος κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν μαθητῶν εἰς τὴν Σχολὴν ἐφαρμόζει μέτρον ἐπιεικειᾶς καὶ ἀνοχῆς, λαμβάνων ὑπ' ὄψει τὰς παρακλήσεις τῶν γονέων καὶ τὴν κατάστασιν τῶν σχολείων μὲς καθ' ὅλου, ἣτις ἐξαναγκάζει πολλοὺς γονεῖς νὰ προτιμῶσι τὰ κλειστὰ τὰ τέκνα των εἰς ξένας προπαραγανδιστικὰς σχολὰς, ἐν αἷς μάλιστα ὁ κίνδυνος διὰ τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἔθνικὴν μόρφωσιν τῶν ἑλληνοπαίδων μας. Ἐν γένει ὅμως ἡ πρόοδος τῶν μαθητῶν ὑπερῆεν ἀρκετὰ ἰκανοποιητικὴ καὶ εὐχάριστος, ὡς μαρτυροῦσι καὶ τὰ ἀποτελέσματα. Ἀναφέρων εἶτα καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς Ε' τάξεως, ἐξήρθε τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῆς καὶ ἐτόνισεν, ὅτι κατὰ τὸ παρὸν ἔτος οἱ μαθηταὶ ἠοκήθησαν κλειστοτερον παντὸς προηγουμένου ἔτους καὶ, ὡς ἐκ τούτου, οἱ γυν' ἀπολύομενοι εἶναι περὶ τὴν τέχνην τῆς διδασκαλίας ἐμπειρότεροι τῶν προγενεστέρων Ριζαρείων, ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀποφοίτων παντὸς ἄλλου διδασκαλείου τοῦ κράτους. Τὸ εὐχάριστον τοῦτο ἀποτελεῖσθε προήλθεν—εἶπεν—ἐκ τῆς εὐκαιρίας, τὴν ὁποίαν ἔσχον οἱ μαθηταὶ, νὰ γυμνασθῶσιν εἰς δύο ταυτοχρονῶς δημοτικὰ σχολεῖα, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποιήθησαν ὡς προτυπα, ταῦτα δ' εἶνε τὸ ἰδιωτικὸν Ἀσκήσιον τοῦ κ. Ἠλία Μπερτολῆ, καὶ τὸ σχολεῖον τοῦ Ἀσκήσιου τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου. Λόγῳ τοῦ εὐρέος τούτου περιθωρίου τῆς ἀσκήσεως ἐκαστος μαθητῆς ἠδυνήθη νὰ διδάξῃ οὐ μόνον ἕκαστον μάθημα πολλακις, ἀλλὰ καὶ ἀπαντὰ τὰ μαθήματα τῆς τάξεως συνεχῶς ἐπὶ μιαν ὁλοκληρὴν εβδομάδα. Ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης ὁ Διευθυντῆς ἀνέφερεν, ὅτι οἱ Ριζαρείται διδάσκαλοι εὐδοκίμουσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ κλειστοτερον τῶν ἄλλων συναδελφῶν των καὶ καταλαμβάνουσι ἐξαιρετικὴν θέσιν ἀξίαντα αὐτῶν, ὡς μαρτυροῦσι καὶ αἱ ἐκθέσεις τῶν ἐπιθεωρητῶν. Εἰς τὴν τοιαύτην ἀνάδειξιν των ἐκτός τῆς ἐγκυκλίου μορφώσεως.

ή οποία είνε αναντιρρότως ανώτερα τῆς τῶν λοιπῶν συναδέλφων τῶν, συντελεῖ οὐκ ὀλίγον καὶ ἡ ὑπὸ τῶν Ῥιζαρεϊτῶν γνώσις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς, ἣτις ἡ οὐδόλως ἢ ἀνεπαρκῶς θεραπεύεται εἰς τὰ ἄλλα διδασκαλεῖα τοῦ Κράτους.

Ἐκ τῶν κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ἀπολυομένων 10 τροφίμων τῆς Σχολῆς ἔλαβον 2 μὲν τὸν βαθμὸν καλῶς, 2 δὲ τὸν βαθμὸν Λίαν καλῶς καὶ 2 τὸν βαθμὸν Ἄριστα. Οἱ ἀριστεύσαντες εἶναι οἱ Σπυρίδων Χαιρετάκης ἐκ Χανίων Κρήτης, καὶ Λουκάς Μούτσος ἐκ Χειμάρρας. Εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον ἀπενεμήθη καὶ τὸ Πρασακάκειον Βραβεῖον.

Σημαντικὴ πρόοδος ἐσημειώθη εἰς τὰ τεχνικὰ καθόλου μαθήματα καὶ ἰδιαίτερος εἰς τὰ Γεωπονικά· πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν τελευταίων κατηρτίσθη σχολικὸς κήπος καλλιεργούμενος ὑπὸ τῶν μαθητῶν, ὅστις ἔσχε μεγάλην ἐπιτυχίαν. Ἐπίσης σημαντικὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσαν καὶ ἐν τῇ καλλιεργείᾳ τῆς σηροτροφίας. Ἡ ἀνάπτυξις τῆς Γεωπονίας ἀπέβλεπεν ὄχι μόνον εἰς τὴν ἐμπέδωσιν τῶν φυσιογνωστικῶν γνώσεων τῶν μαθητῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους ὑψηλοτέρους καὶ πρακτικωτέρους λόγους, ὅπως ἡ ἐν ὑπαίθρῳ διαμονή, ἡ ἀγάπη καὶ ὁ ἔρωσ πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὴν τροφὸν γῆν καὶ πρὸς τὰς γεωργικὰς καθ' ὄλου ἐργασίας. Παρατηρήθη, εἶπεν ὁ Διευθυντής, ὅτι ἡ πρόληψις καθ' ἣν ἡ ἐργασία εἶναι ποιητὴ τοῦ Θεοῦ οὐχὶ δὲ εὐλογία, δὲν εἶνε ξένη καὶ πρὸς πολλοὺς ἐπαρκῶτα μαθητὰς. Εἰς τὴν τοιαύτην πρόληψιν οὐκ ὀλίγον συντελεῖ καὶ τὸ ἐπικρατοῦν παρὰ τῷ ἔθνει μας κλασικὸν πνεῦμα καὶ ἡ θεωρητικὴ κατεύθυνσις, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας ἕκαστος γεωργὸς δὲν σκέπτεται ν' ἀποκαταστήσῃ τὸν υἱὸν τοῦ εἰς πρακτικὸν τι ἐπάγγελμα, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀναδείξῃ ἢ ἱατρόν, ἢ δικηγόρον, ἐφ' ὅσον δὲν θέλει ἢ δὲν δύναται νὰ τὸν τοποθετήσῃ ὡς ὑπάλληλον τοῦ κράτους. Λόγῳ δὲ τῆς τοιαύτης τάσεως οἱ πλείστοι Ἕλληνες κινδυνεύουσι νὰ ἀποβῶσι παράσιτα καὶ τροφίμοι τοῦ δημοῦ ταμείου.

Ἰση πρὸς τὴν εἰς τὰ μαθήματα ἐπίδοσιν τῶν μαθητῶν ἐτήρξε καὶ ἡ ἠθικὴ αὐτῶν πρόοδος. Οἱ μαθηταὶ ὑπῆρξαν καθόλου πειθαρχικοί, εὐτακτοί, ὑπήκοοι, εὐγενεῖς ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους σχέσεσιν, σεμνοί, τόσον ἐντός, ὅσον καὶ ἐκτός τῆς Σχολῆς. Ἀρκούντως ἱκανοποιητικὴ καὶ εὐχαριστος ὑπῆρξε καὶ ἡ ὑγιεινὴ κατάστασις τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς, μηδεμίαν σημειωθείσης σοβαρᾶς ἀσθενείας ἐπὶ τῶν συνήθων κρουολογημάτων καὶ ἐλαφρῶν τιῶν κρουομάτων γρίπης ἐλαφρᾶς καὶ καλοήθους. Ἡ γρίπη τῶν τοῦ Ἰανουαρίου μαγερῶν ἡμερῶν ἀθρόως εἶχε προσβάλει πλείστοις μαθητὰς, χάριν τῶν ὁποίων διὰ τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ νοσοκομείου ἐγένετο ἀνάγκη νὰ μετατραπῶσιν εἰς προσωρινοὺς νοσοκομειακοὺς θαλάμους παραδόσεις τινές, παρεσχέθη δὲ ἀφορμὴ νὰ ἀποδειχθῇ καὶ ἀσκηθῇ καὶ τὸ φιλάδελφον τῶν μαθητῶν, καθ' ὅτι ἐλλείπει ἐπαρκῶς νοσοκομειακοῦ προσωπικοῦ ἀνέλαβον οἱ ὑγιεῖς μαθηταὶ καὶ τὴν νοσοκομειακὴν τῶν νοσοῦντων περιθάλψιν. Ἐξ ἄλλου ἐφηρηκόσθη ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐμπρακτικῶς καὶ αἱ γνώσεις τῶν μαθητῶν ἐκ τοῦ μαθήματος τῆς Ὑγιεινῆς.

Ἐν τέλει ὁ Διευθυντής ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας του πρὸς τοὺς συναδέλφους, οἵτινες ἐν ἀγαστῇ στενῇ ἀρμονίᾳ καὶ συμπνοίᾳ πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸν Διευθυν-

τὴν ἐργάζονται, πρὸς τὸ συμβούλιον τῆς Σχολῆς, τὸ ὁποῖον μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος παρακολουθεῖ τὴν πρόοδον τῆς Σχολῆς, οὐδὲν παραλείπον πρὸς τὴν κανονικὴν αὐτῆς λειτουργίαν. Θεσμὰς εὐχαριστίας ἐξέφρασε καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς παρόντας, οἵτινες ἐτίμησαν τὴν τελετὴν, ἰδιαίτατα δὲ πρὸς τὴν Α. Θ. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ δεικνύη θερμὸν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ ἔργου καὶ τῆς προόδου τῆς Σχολῆς. Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν πρῶτον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, διὰ συγκινητικῆς ἀποστροφῆς ἀνέφερε τὰς φρικτὰς καὶ ἀγωνιώδεις ἐκείνας στιγμὰς τῆς βίᾳ ἐκ τοῦ Θρόνου τοῦ Γρηγορίου ἐξώσεώς του, καὶ κατέληξεν εὐχρηθεῖς, ὅπως ὁ ὕψιστος ἀξιώση τὸ Ἔθνος νὰ συνεχίσῃ τὴν διακοπεῖσαν λειτουργίαν εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀγίας Σοφίας. Στραφεῖς, τέλος, πρὸς τοὺς ἀπολυομένους ὑπέμνησε τοὺς σκοπέλους πρὸς τοὺς ὁποίους ἔχουν νὰ παλαίσουν, ἠύχθη ἐυδοκίμησιν εἰς αὐτοὺς καὶ συνέστησε νὰ μὴ λησιμονήσωσι ποτὲ ὅτι εἶναι Ριζαρεῖται καὶ ὅτι ἔχουσιν ἰεράν ὑποχρέωσιν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν ἔδωσαν κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν των εἰς τὴν Σχολήν.

Μετὰ τὸν Διευθυντὴν ὠραίαν συντακτικῶν προσφώνησιν ἀπέτεινε πρὸς τὴν Σχολὴν καὶ τὸ προσωπικὸν αὐτῆς ὁ ἐκ τῶν τελειοφοίτων Σ. Χαιρετάκης, μεθ' ὃν τὰ τῆς οικονομικῆς διαχειρίσεως καὶ καταστάσεως τοῦ Ἰδρυματος ἐξέσθηκε ὁ ἐκ τῶν συμβούλων κ. Γάγαρης. Τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ προόδῳ τῆς Σχολῆς ἐξέφρασεν εἶτα ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν μετὰ συγκινήσεως μνησθεῖς ὅτι οἱ ἐφειτενοὶ ἀπόφοιτοι ὑπῆρξαν οἱ τελευταῖοι ἐπὶ τῆς σχολαρχίας αὐτοῦ ἐγγραφέντες ἰδίᾳ αὐτοῦ χειρὶ εἰς τὸ τῆς Σχολῆς Μητρώον, τέλος δὲ ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Κωνσταντῖνος δι' ὀλίγων, ἀλλὰ μεστῶν σπουδαίων ὑποθηκῶν λόγων, ἐξέφρασε τὴν χαρὰν αὐτοῦ ἐφ' οἷς ἤκουσε καὶ εἶδε καὶ κατέσπεψε διὰ τῶν πατρικῶν αὐτοῦ εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν τοὺς ἤδη ἀπολυομένους.

Κατὰ τὰ διαλείμματα οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς ἐψαλλον κατάλληλα ᾠσματα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐν τῇ Σχολῇ Καθηγητοῦ τῆς Ὤδτικῆς καὶ τῆς Ἐκκλησ. Μουσικῆς κ. Κ. Παπαδημητρίου, διευθυντοῦ τοῦ μαθητικοῦ χοροῦ τῆς Σχολῆς.

Τῇ ἐσπέρᾳ τῆς παρελθούσης Τρίτης ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ λήξει τῶν ἐργασιῶν τῆς Σχολῆς κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος παρετέθη γεῦμα ἐν τῇ Σχολῇ, οὗτινος μετέσχον οἱ Σύμβουλοι, οἱ Καθηγηταὶ καὶ τὸ ἀνώτερον προσωπικὸν τῆς Σχολῆς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συγκλήθη εἰς συνεδρίαν τὴν παρελθούσαν Δευτέραν, 20ῆν καὶ τὴν Παρασκευὴν 24 λήγοντος μηνὸς εἰς συνεδρίαν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ζακύνθου, ἀναπληροῦντος τὸν Μακ. Πρόεδρον, ὅστις ὑποστάς τὴν Δευτέραν ἐγχείρισιν ἠναγκάσθη νὰ οἰκουρήσῃ καθ' ἅπασαν τὴν ἑβδομάδα καὶ ν' ἀπόσχῃ πάσης ἐργασίας.

—Τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐν τῇ περὶ τὸν Ναὸν Ἀσωμάτων Θησείου ὑπαίθρῳ χώρῳ, καὶ ἐν συρροῇ χιλιάδων κόσμου, ἐγένετο ἑορτὴ τοῦ ἐν τῷ

ναφ' εκείνω υπό την προεδρείαν του 'Αρχ.μ. Προκοπίου Κολλιοντζή τμήματος τῆς 'Ορθοδόξου Χριστιανικῆς 'Ενώσεως Κορασίαν, καθ' ἣν ἐνεδύθησαν καὶ τρεῖς περίπου ἑκατοντάδες ὄρφανῶν τῆς ἐνορίας. Ὁ Μακ. 'Αρχιεπίσκοπος, προστάς τῆς ἑορτῆς, ὠμίλησε πρὸς τὰ πλήθη ἐξάρας τὴν σημασίαν τῆς ἑορτῆς ἐκείνης τῆς φιλανθρωπίας, ἀπήντησε δὲ ὁ Πρόεδρος τῆς 'Ενώσεως.

— Τὸ κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν συνελθὼν Β'. 'Εθνικὸν Συνέδριον ἐξέδωκε τὸ ἐξῆς περίθρησκείας φήγισμα :

Νὰ καταβληθῇ πᾶσα ἐνέργεια παρὰ ταῖς ἀρμοδίας 'Εκκλησιαστικαῖς καὶ πολιτικαῖς ἀρχαῖς πρὸς τὴν ὑπ' αὐτῶν ἐνίσχυσιν τοῦ Θρησκευτικοῦ συναισθηματος.

Νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ βελτίωσις τῆς διδασκαλίας τῶν Θρησκευτικῶν μαθημάτων καὶ ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις καὶ ἐν τοῖς ὑποδεεστέροις ἐκπαιδευτηρίοις.

Νὰ ἐνισχυθῇ ἡ 'Ελληνικὴ 'Εκκλησία ἠθικῶς καὶ οικονομικῶς ὑπὸ τῆς Πολιτείας.

Νὰ παρασχεθῇ πᾶσα ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ συνδρομὴ εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Νὰ καταβληθῇ πᾶσα ἐνέργεια πρὸς σωτηρίαν τῆς ἐπαπειλουμένης 'Αγιοταφικῆς 'Αδελφότητος τῶν 'Ιεροσολύμων.

Νὰ χρησιμοποιηθῇ προσηκόντως τὸ εἰσόδημα τῆς ἐν Τήνῳ Εὐαγγελιστρίας πρὸς ἴδρυσιν ἐκπαιδευτηρίων, ἰδίᾳ Παρθεναγωγείων λειτουργούντων ἐν ταῖς ὑπὸ προσηλυτισμοῦ ἐπαπειλουμέναις ἑλληνικαῖς οἰκογενεαῖς.

Νὰ καταστῶσι σεβαστὰ τὰ προαιώνια ἱστορικὰ δίκαια τοῦ 'Αγίου Ὁρους ἡ ἐκκλησιαστικὴ αὐτοῦ ἀνεξαρτησία καὶ ἡ οικονομικὴ διαχείρισις.

Ν' ἀποσοβηθῇ πᾶσα ἐφορικὴ ἐκκλησιαστικῶν διενέξεων μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων διὰ τῆς ἀμέσου συγκλήσεως ὀρθοδόξου 'Εκκλησιαστικῆς Συνόδου πρὸς ταχεῖαν λύσιν πάντων τῶν ἐκκορεμῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

Νὰ ρυθμισθῶσι πρακτικώτερον καὶ ἐπωφελέστερον αἱ σχέσεις Πολιτείας καὶ 'Εκκλησίας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς «'Ελευθέρα 'Εκκλησία ἐν ἐλευθέρῳ Πολιτεία».

Ν' ἀξιωθῇ παρὰ τῶν ἐν 'Ελλάδι φιλοξενουμένων Χριστιανικῶν 'Εκκλησιῶν μείζων σεβασμὸς πρὸς τὰ δίκαια τῆς Ὄρθοδόξου 'Εκκλησίας.

Νὰ ψηφισθῇ παρὰ τῆς Νομοθετικῆς ἀρχῆς ἡ ὑποχρέωσις παντὸς Ἑλλήνος πολίτου πρὸς καταγγελίαν κατὰ τῶν ἐπιβουλευομένων καὶ ὑπονομευόντων τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Νὰ καταβληθῇ πᾶσα διπλωματικὴ ἐνέργεια ὑπὸ τῆς 'Ελληνικῆς Πολιτείας πρὸς ἀποζημίωσιν παρὰ τῶν ξένων κυβερνήσεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τοῦ Πατριαρχείου 'Ιεροσολύμων τοῦ Ὁρους Σινᾶ καὶ τοῦ 'Αγίου Ὁρους, ὧν ἐδημεύθη βιαίως ἡ ἰδιοκτησία.

— Ὁ ἐπ' μακρὰ ἔτη εὐδοκίμως ἱερατεύσας ἐν τῷ ναφ' 'Αγίου Νικολάου Πευκακίων 'Αθηνῶν Στυλιανὸς Βλυσίδης, διὰ λόγους ὑγείας ὑπέβαλε τὴν παραίτησιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐφημεριακῆς θέσεως. Ὁ Μακ. 'Αρχιεπίσκοπος ἀποδεχθεὶς τὴν παραίτησιν καὶ ἐκφράσας τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς αὐτὸν ἄμα δὲ καὶ ἐπιβραβεύων τὴν θεάρεστον ἱερατικὴν του σταδιοδρομίαν, καθ'

ἣν ἀπήλαυσε τοῦ παγκοίνου σεβασμοῦ τῶν ἐνοριτῶν, ἐχειροθέτησεν αὐτὸν εἰς 'Αρχιμανδρίτην τὴν πρωταρελθούσαν Κυριακὴν, ἐπὶ τούτῳ ἱερουργήσας ἐν τῷ ναφ' τοῦ 'Αγίου Νικολάου.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Σόφιας ὁ Βούλγαρος Μητροπολίτης τῆς πόλεως ταύτης Στέφανος ἐτοιμάζεται νὰ ἐπισκεφθῇ ἐπισήμως τὸ Λονδίνον καὶ νὰ συμμετάσχη ἐκκλησιαστικῶν τελετῶν θὰ φιλοξενηθῇ δὲ ὑπὸ τοῦ 'Αρχιεπισκόπου Καντεβούριας. Ὁ αὐτὸς Μητροπολίτης, ὡς πράττει καθ' ἕκαστον ἔτος, θὰ συμμετάσχη διαφόρων συνεδρίων συνοδευόμενος ὑπὸ δεκάδος Βουλγάρων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἰδίως δὲ τοῦ ἐν Λωζάννῃ Παγκοσμίου Συνεδρίου ἐνώσεως τῶν 'Εκκλησιῶν τοῦ ὀρθοῦ θὰ συμμετάσχωσι κατὰ τοὺς μετρωτέρους ὑπολογισμοὺς πεντακόσιοι ἀντιπρόσωποι ἕλων τῶν 'Εκκλησιῶν τοῦ κόσμου.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ Καθολικὸς κόσμος τῆς Ἰταλίας προβαίνει ἐκαστοτε εἰς πλείστας γεννήϊδωρίας πρὸς συντήρησιν τοῦ Καθ. Πανεπιστημίου τοῦ Μιλάνου. Τὸ ἐν λόγῳ ἴδρυμα ἀπεπορατώθη πρὸ ὀλίγων μόνις ἐτῶν, τῇ δραστηρίῳ ἐνεργείᾳ τοῦ Πατρὸς Ganelli. Ὑπὲρ τοῦ ἰδρύματος γίνεται ἐτήσιος ἔρανος. Τὸ 1923 ὁ ἔρανος ἀπέδωκεν ὑπὲρ τὸ ἑκατομμύριον λιρετῶν, τὸ ἔτος 1924, τὸ ποσὸν ὑπερέβη τὰς 1.350.000 τὸ 1925 ἔφθασαν τὰς 1.924.009 τὸ 1926, τὸ ὑπὲρ τοῦ Πανεπιστημίου περισυλλεγὲν ποσὸν ὑπερέβη τὰς προσδοκίας πάντων φθάσαν τὰς 2.378.000. Τὸ ἴδρυμα προέβη εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ μεγάλου στρατιωτικοῦ νοσοκομείου κειμένου παρὰ τὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀμβροσίου κτίριον ἀπὸ τὰ περικαλλέστερα τῆς πόλεως· εἶναι παλαιὰ Μονὴ τῶν μοναχῶν τοῦ ἁγίου Βερνάρδου, ἀκμήσασα κατὰ τὸν μεσαῖωνα μετεβλήθη δὲ εἰς Ἄνοσοκομεῖον καὶ παρέμεινε ὡς τοιοῦτον ἀπὸ τῆς Ναπολεοντείου κατοχῆς τῆς Χερσονήσου καὶ ἐντεῦθεν.

— Πρὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου οἱ κάτοικοι τῆς Ρουμανίας ἦσαν περίπου 6 ἑκατομ. ἐξ ὧν 300.000 καθολικοί. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ρουμανίας ὑπερηξήθη συνεπεῖα τοῦ πολέμου. Σήμερον ὑπερβαίνει τὰ 16 ἑκατομ. οἱ καθολικοὶ ἀνέρχονται εἰς 2.471.330.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Πρὸ τοῦ πολέμου ὑπελογίζετο εἰς τρία καὶ ἡμίσιον ἑκατομμύρια ὁ ἀριθμὸς τῶν Λουθηρανῶν τοῦ ρωσικοῦ κράτους, μὴ περιλαμβανομένης τῆς Φιλλανδίας καὶ τῆς Πολωνίας· ἐκ τούτων 1.150.000 ἦσαν γερμανικῆς καταγωγῆς καὶ 2.350.000 ἀνήκον εἰς λεττονικά, φιλλανδικὰ καὶ ἐσθονικὰ φύλα. Μετὰ τὸν πόλεμον σπουδαῖα τμήματα τῆς τῶς ρωσικῆς αυτοκρατορίας ἐχωρίσθησαν ἀπὸ τῆς Ρωσίας ὡς ἡ Βεσσαραβία, μέρος τῆς Βολωνίας καὶ αἰθαιτικαὶ ἐπαρχίαι· ὡς ἐκ τούτου καὶ ἕνεκα τῶν καταστροφῶν τῶν τελευταίων ἐτῶν, ὁ σημερινὸς ἀριθμὸς τῶν ἐν τῇ σοβιετικῇ δημοκρατίᾳ Λουθηρανῶν εἶνε σχεδὸν 900.000, ἐκ τού-

των δὲ πλέον τοῦ ἡμίσεως εἶναι γερμανικῆς καταγωγῆς καὶ οἱ λοιποὶ, περὶ τὰς 350000, ἀνήκουν εἰς διάφορα ἄλλα φύλα. Αἱ μᾶλλον ἐνδιαφέρουσαι περιοχαὶ εἶναι: αἱ φιλλανδικαὶ μὲ 150.000, αἱ ἐσθονικαὶ μὲ 120000 αἱ περιοχαὶ τοῦ Βόλγα περιλαμβάνουν 146 χιλ. καὶ 102000 μέλη. Ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν γερμανογλώσσων λουθηρανῶν εἶναι καλλιεργηταὶ ἰδρύσαντες ἀγροτικὰς ἀποικίας ἐν Ρωσίᾳ καὶ Σιβηρίᾳ. Ἄλλ' αἱ οικονομικαὶ συνθήκαι τῶν τελευταίων ἐτῶν ἐπέφερον μοναδικὴν πτώχευσιν τῶν κοινοτήτων τούτων.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀπὸ τινος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Ἰσπανίας ἐκήρυξεν ἀμειλικτον πόλεμον κατὰ τῆς ἀνηθίκου φιλολογίας ὑπὸ τὴν γενικὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ λαοῦ. Ἐντὸς ἕξ μηνῶν κατεσχέθησαν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας 100,000 βιβλία καὶ φυλλάδια καὶ ἐξεδόθησαν 200 ἀποφάσεις ἐναντίον τῶν βιβλοκαπήλων τοῦ εἴδους τούτου τῆς φιλολογίας.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Ἡ ἐν Jacksonville, Flor. ἑλληνικὴ Κοινότης διὰ τοῦ ἱερατικῶς προϊστάμενου Ἀρχιμ. Διονυσίου Θεοδοσίου ἀπέστειλε πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον δολλ. 25 ὑπὲρ τοῦ ἐν Βουλιαγμένη Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου συλλεγέντα ἐκ δίσκου ἐν τῷ ναῷ αὐτῆς.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Φιλαρέτου Βαφείδου, μητροπολίτου Δεδυμοτείχου.
Οἱ ἐπίσκοποι ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ. Ἐν Κ)Πόλει 1927. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς «Ὁρθοξίας»). Διὰ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου πονήματος αὐτοῦ ὁ καὶ ἐν τῷ ἀρχαίῳ γῆρα αὐτοῦ αἰὶ παύμενος τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορικὴν ἐπιστήμην θεραπεύων διαπρεπῆς ἐν τοῖς ἰεράρχαις τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου ἀναπτύσσει πόσον εἰς τὸ μέγα κοσμοϊστορικὸν γεγονός τῆς ἡθικῆς τοῦ κόσμου ἀναγεννήσεως συνέβαλον πρόπιστα οἱ Ἐπίσκοποι, τὴν ἱερότητα τοῦ ἀξιώματος τῶν ὁμοίων, ὡς καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ποντοῖα καὶ σπουδαῖα ὀφελήματα διὰ τὴν πολιτείαν καὶ τὸν κοινωνικὸν καθ' ὅλου βίον οἱ πάντες ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐποχῇ ἀνεγνώριζον. Συνδεόμενοι στενώτερον πρὸς τοὺς χριστιανούς οἱ ἐπίσκοποι ἐγίνωσκον ὑπὲρ πάντα ἄλλον τὴν κατάστασιν αὐτῶν καὶ τὰς ἀνάγκας. Πολλάκις εἰς τὴν ἡθικὴν αὐτῶν ἐπιβολὴν ὑπέκυπτε καὶ αὐτὸ τῶν πανισχύρων αὐτοκρατόρων τὸ ὄψος, ἦσαν δ' ἀξιοθαύμαστοι ὅτι ἐν μέσῳ ποικίλης διαφθορᾶς καὶ παντοίων ραδιουργιῶν οἱ πατριάρχαι εἶχον πολλάκις τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδεικνύωσι τὸν ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος ἱερὸν αὐτῶν ζῆλον καὶ τὴν μέριμναν αὐτῶν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, τῶν πασχόντων καὶ τῶν παντοιοτρόπως δοκιμαζομένων, ἐπεικεστέραν καὶ ἀνθρωπινωτέραν μεταχειρίσιν τῶν ἐργατῶν συνεστῶντες πολλάκις καὶ εἰς τοὺς πλουσίους γαιοκτήμονας καὶ ἐργοδοτάς.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Ἀριθ. Πρωτοκ. 22922 Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἰουνίου 1927
Γνωμοδ. 66

Ὁ παρὰ τῇ Διευθύνσει Ὁρησκευμάτων
Νομικὸς Σύμβουλος

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν Ὁρησκευμάτων

Ἀπαντῶντες εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὑποβληθὲν ὑμῖν ἐρώτημα, περὶ τοῦ ἐὰν ὁ ἀντίδικος ἐνοριακοῦ Ναοῦ δύναται νὰ εἶνε καὶ λαϊκὸς Ἐπιτροπος παρὰ τῷ Ναῷ, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ διατυπώσωμεν ὑμῖν τὴν ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου γνώμην ἡμῶν ὡς ἀκολούθως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ Ν. Διατάγματος τῆς 23 Δεκεμβρίου 1923 «περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ ἐφημεριῶν» ὅπως διατελεῖ τις μέλος τῆς Ἐνοριακῆς Ἐπιτροπῆς δέον πλὴν τῶν ἄλλων νὰ μὴ δικάζηται μετὰ τοῦ Ναοῦ Δικάζεσθαι μετὰ τοῦ Ναοῦ λέγων ὁ Νόμος, ἐννοεῖ οὐ μόνον ἀμφισβήτησιν, διένεξιν περιουσιακὴν, οἷον ἀγωγὴν, ἐγεγρεῖσαν ἢ ἐκκρεμοῦσαν, ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἢ ἐκδικαζομένην παρ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἄσκησιν ποινικῆς ἀγωγῆς κατ' ἐγκλησιν ἢ αὐτεπαγγέλτως εἰσαγομένην, ἥτις ἔχει συνήθως ἐπακολούθημα τὴν ἐπιδίωξιν καὶ ἐνώπιον τῶν ποινικῶν ἐπιδικαστηρίων πολιτικῶν ἀποζημιώσεων. Κατὰ συνέπειαν ἐφ' ὅσον μέλος Ἐνοριακῆς Ἐπιτροπῆς ἔν τινι Ναῷ ὑπάγεται εἰς τινὰ τῶν ὡς ἄνω περιπτώσεων, δέον νὰ κηρυχθῇ ἔκπτωτος τοῦ ἀξιώματος τούτου, ἢ τοιαύτη δὲ ἔκπτωσις θὰ κηρυχθῇ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Μητροπολίτου, κατὰ τὴν διαδικασίαν, ἣν διαγράφει τὸ ἄρθρον 13 τοῦ ὡς ἄνω Ν. Διατάγματος μετ' ἀπόφασιν τοῦ Εἰρηνοδίκου, προκαλουμένην δι' αἰτήσεως, εἴτε τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Ναοῦ ἢ οἰουδήποτε ἐνοριοῦ ἐκλογέως.

ὁ Νομικὸς Σύμβουλος
Χρ. Στεφανόπουλος

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Ὁ ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς μονῆς Ἁγίου Ἀντωνίου Δεμιράδων τῆς Ἐλασσῶνος διακηρύττει ὅτι: Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν 27ην Ἰουνίου 1927 ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἐλασσῶνος, τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς ἱερᾶς μονῆς. 1. Πρὸς ἐκποίησιν ἑκατὸν (100) Στρεμ. ἐν τῇ κτηματικῇ περιφερείᾳ Λειβαδίου. 2) Ἐβδομήκοντα (70) ὀκάδων ἑρίων προβάτων 3) πενήκοντα (50) προβάτων διαφόρων ἡλικιῶν 4) πενήκοντα [50] αἰγῶν διαφόρων ἡλικιῶν. Ἐν Ἱ. Μονῇ Ἁγίου Ἀντωνίου Δεμιράδων τῇ 6ῃ Ἰουνίου 1927.

Ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Ἀντωνίου Δεμιράδων διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησης ἐνὸς ὕδρομύλου κεκμένου ἐν τῇ κτηματικῇ περιφερείᾳ Δελυνίστης ὡς πρώτη προσφορά ὀρίζεται εἰς 8,000 δραχμὰς, τὴν 27ην Ἰουνίου ἡμέραν δευτέραν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἐλασσῶνος, τοῦ Συμβολαιογράφου καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς συμφώνως μὲ τούτους δρους τῆς διακηρύξεως κατατεθειμένοις ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς ἔνθα οἱ βουλούμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἱ. Μονῆ Ἀγίου Ἀντωνίου Δεμιράδων τῇ 10ῃ Ἰουνίου 1927

Τὸ Ἠγ)λιον τῆς ἱεράς Μονῆς Γαλατάκη διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησης δέκα 10) τράγων καὶ τεσσαράκοντα (40) αἰγῶν ἐκ τοῦ αἰγοποιμνίου τῆς ἱεράς Μονῆς συμφώνως μὲ τούτους δρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἢς ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς Πρώτη προσφορά ὀρίζεται τῶν μὲν τράγων πρὸς δραχμὰς τετρακοσίας (400) ἕκαστον τῶν δὲ αἰγῶν πρὸς δραχμὰς διακοσίας πενήκοντα (250) ἕκαστη ἐκποιουμένων ὁμοῦ εἰς δραχμὰς δέκα τέσσαρας χιλιάδας (14,000). Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχαὴλ Δ. Λάρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ ἡγουλίου ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 24ῃ Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης μ. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12 τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ μείζονος προσφοράς ἢ ματαιώσεως αὐτῆς ἐνεκεν οἰουδήποτε λόγου μετὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὐτὴ καθ' ἑκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν ἐπὶ τῇ βάσει νέας διακηρύξεως δημοσιευομένης ἐν Λίμνῃ πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Ἐν Ἱ. Μονῇ Γαλατάκη τῇ 14ῃ Ἰουνίου 1927.

Τὸ Ἠγ)λιον τῆς Ἱ. Μονῆς Γαλατάκη διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησης ὄγδοῦντα [80] ὀκάδων τριχὸς ἐξ αἰγῶν ἐφειτεινῆς ἐσοδείας συμφώνως μὲ τούτους δρους τῆς σχετικῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεως ἢς ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορά ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν εἴκοσι πέντε (25) κατ' ὀκάν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχαὴλ Δ. Λάρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ ἡγουλίου ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 24 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ μείζονος προσφοράς ἢ ματαιώσεως αὐτῆς ἐνεκεν οἰουδήποτε λόγου μετὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὐτὴ καθ' ἑκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν ἐπὶ τῇ βάσει νέας διακηρύξεως δημοσιευομένης ἐν Λίμνῃ πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Ἐν Ἱ. Μονῇ Γαλατάκη τῇ 14ῃ Ἰουνίου 1927.

Τὸ Ἠγ)λιον τῆς Ἱ. Μονῆς Καστρίου προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησησεως 60 Αἰγιδίων τῆς Μονῆς εἰς διαφόρους ἡλικίας, συμφώνως πρὸς τούτους δρους τῆς σχετικῆς διακηρύξεως. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τῇ 10ῃ Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐν τῇ Κωμοπόλει Κα-

στρίου ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Καστρίου κ. Σπυρίδωνος Πουξάνου, κ. Οἰκονομ. Ἐφόρου καὶ ἐνὸς ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς Οἱ βουλούμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ Συμβολαιογράφου Καστρίου Ἐν Ἱ. Μονῇ Καστρίου τῇ 8 Ἰουνίου 1927.

Τὸ Ἠγ)λιον τῆς ἐν Σίφῳ Ἱ. Μονῆς Βρόσεως διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν διὰ πενταετῆ μίσθωσιν τὰ κάτωθι κτήματα μὲ ἅπαντα τὰ ἔξοδα εἰς βάρος τοῦ ἐνοικιαστοῦ: 1) Ἀγ. Μηνῆ Φάρος 2) Ἀγ. Εἰρήνη Φάρος 3) Ὀρνός 4) Κλήτσου Φυρῶγια 5) Παπᾶ Μακρῆρου 6) Γερασίου ὄλος 7) Κουλούρινο 8) Γρύππου 9) Βρυτανᾶ 10) Δαμιανοῦ Βρούσις. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 17 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—11 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Σίφου κ. Ἀντ. Κανακῶρη ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ τούτου, τὴν 24ην ἰδίου μηνὸς καὶ κατὰ τὸν τόπον καὶ χρόνον καὶ ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ ὑπαλλήλου τὰ κάτωθι κτήματα 1) Θεοδοῦλου Ζωομαῖδρα 2) Ἀγ. Στέφανος 3) Κάτω—Πηλιάρδι 4) ὄλος 5) Ρόδο 6) Βορεινᾶ 7) Ἀγ. Φωτεινῆ 8) Καμπούρη 9) Ἀνδρονικοῦς 10) Ναθαναὴλ Φυρῶγια. Καὶ τὴν 31ην ἰδίου μηνὸς καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον καὶ χρόνον καὶ ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ ὑπαλλήλου τὰ κάτωθι κτήματα. 1) Πλακοτῆ 2) Χλωροῦ 3) Δημητράκη 4) Τραπεζοτῆ 5) Καυκᾶρα 6) Μελισσοῦδι Κουρτοῦδι 7) Στραβοπόδι 8) Καλέκα 9) Ἀμμουδάρες 10) Καλὴ Πλατὶς—Αἰγιαλός: Ἄπαντα ἐπὶ μίαν πενταετίαν. Οἱ βουλούμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν τῶν ὄρων τοῦ Γραφείου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐν Σίφῳ καὶ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Βρόσεως τῇ 15 Ἰουνίου 1927.

Τὸ Ἠγ)λιον τῆς ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἄρτης Ἱ. Μονῆς Κάτω Παναγίας διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ πενταετῆς ἐνοικίας, 1ον) οἱ ἐν θέσει Βεργῆ ἄγροί μετὰ τῶν ἐλαιοδένδρων. 2ον) οἱ ἄγροί ἐν θέσει Κωστακοῦ, Βεργοποῦλα, Ἀνέζα, Μελικουκιά Μαστόχα, Πηλιοῦς, καὶ Βλαχέρνα, 3ον) οἱ ἄγροί ἐν Ἄρτῃ καὶ ἐν θέσει Ὑδηγητριάς καὶ Ἐσφι Πάντες» ὑπὸ τούτους δρους ὧν διακηρύξεων τοῦ ἡγουλίου τῆς Μονῆς, ὧν οἱ βουλούμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Αἱ δημοπρασίαι ἐνεργηθήσονται ἐν Ἄρτῃ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν δεκάτην Ἰουλίου 10ην ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας, ἐπαναληφθήσονται δὲ ἐν περιπτώσει προσφοράς δι' ἀναφοράς τρίς, ὅποτε τὸ Ἠγ)λιον δικαιοῦται νὰ κηρύξῃ τὰς δημοπρασίας τελειωτικᾶς ἐνεργηθήσονται δὲ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἄρτης κ. Ἡλία Καφφετζῆ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερῷ Μονῇ Κάτω Παναγίας τῇ 15ῃ Ἰουνίου 1927.

Τὸ Ἠγ)λιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ὀσίου Νικάνωρος προκηρύσσει ὅτι: Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκμισθώσεως τὸ δικαίωμα ὑλοτομίας πρὸς ἐξαγωγήν 130 χιλ ὄκ. ξυλαίνθρακων καὶ 10 κ. μ. ξυλείας στοργγύλης ἐκ δρυὸς ἐκ τῆς θέσεως «Κακὸ Ἀνήλιο» κλπ. τοῦ δάσους «Κουμβός» περιφερίας Μονῆς Ὀσίου Νικάνωρος (τ. Ζάβορδας). Ἡ δημοπρασία διεξαχθήσεται ἐν Κοζάνῃ τῇ 26ῃ Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κοζάνης Δημητρίου Πράσσου, ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, ἀντιπροσώπου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Γρεβενῶν, ἀντιπροσώπου τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορείας, καὶ συμφώνως πρὸς τούτους δρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 82 ἐ. ἔ. διακηρύξεως τοῦ Ἠγουμενοσυμβολίου, ἢς ἀντίγραφον παρὰ τῷ ὧς ἄνω Συμβολαιογράφῳ, ἔνθα οἱ βουλούμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ὀσίου Νικάνωρος τῇ 10 Ἰουνίου 1927

Τύποις «Φοῖνικος» ὁδὸς Σταδίου 38 Ἀθῆναι